

говори лойтътъ, а помисли за револверитѣ. Въ тая минута тя разбра много нѣща отъ това, отъ което попрѣди нищо неразбираше.

— Ако наистина твойтъ синъ е утишелъ да се научи нѣщо за лойтътъ, то много добръ.

— Ами ако е отишалъ за кокона?

— Толкова подобръ; азъ се надѣвамъ, че ти ще ме новикашъ на свадба. Тогава азъ ще пия за здравието на младитѣ.

— Азъ ще кажа, че е вода виното, съ което ще та почерпя.

— Можешъ и да не се грижишъ за това: азъ ще сѣдна съ гърбътъ къмъ истока, тогава пророкътъ нѣма да види вода ли пия или вино . . . Кога ще се върни синъ ти?

— Може днесъ, а може и утрѣ.

— Кажи му, кога се върни, да дойде кадѣ мене, имамъ нѣщо да му кажа.

Мокра излѣзна изъ конакътъ. Завладало я бѣше чрезвичайно безпокойствие и, когато се връщаше тя се отбива въ нѣколко магазини да види да ли неще узнае нѣщо. Казали ѝ, че командировали нѣколко отряда войска и заптии изъ Русчукъ и че изчезнали изъ градътъ нѣколко млади момчета и оставили своѣ семейства въ отчаяние. Казали ѝ фамилиитѣ на тѣзи момчета и я питали: ами синъ ти? Срѣщна я майката на едно момче, което било се изгубило. И щомъ тя видѣ Мокра, затече се насрѣща ѝ и закрѣщѣ:

— Ако не се върни синъ ми, азъ ще се уплаквамъ на Бога противъ твойтъ синъ!

Мокра дойде малко по малко до заключение, че синъ ѝ е виѣзналъ въ четата. Тя почна да обвинява себе си прѣди всичко, за гдѣто е пустила сина си. Но послѣ си помисли: „нима азъ имахъ възможность да не го пустина?“ Размишленията по-поводъ на тоя въпросъ я доведоха къмъ съвършено другъ възгледъ върху всичкото прѣминало и тя се попита.

— Защо не зимѣ той, глупавъ, намѣсто двѣстѣ двѣ хиляда минца за револвери?

Като закорѣняла търговка, тя вѣрваше въ мъгъществото на паритѣ и като се догади каква е рабо-